

MIKAELA WILLMER

ETT
HEM OM
DET
ÄR GOTT

ALBERT
BONNIERS
FÖRLAG

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081060-3

COPYRIGHT © Mikaela Willmer, 2026

OMSLAG Sara R. Acedo

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

1

Andas in. Ett, två, tre, fyr. Och så ut. Ett, två, tre, fyr. Andas in . . .

En svettdroppe rann längs ryggen på mig där jag stod och väntade vid sidan av scenen, dold bakom ridån. Jag var för varm i min skjorta och kavaj. Röksuget slet i mig med illvilliga klor, och ländryggen värkte dovt efter en natt i en alldeles för mjuk hotellsäng. Nikotinplåstret kliade på höger överarm.

Och andas ut. Ett, två, tre, fyr.

Konferenciern, en kvinna i sextioårsåldern, klev upp på scenen och publikens sorl tystnade.

”Hej och välkomna till Norrköpings deckardagar! Det är nog inte bara jag som ser fram emot nästa programpunkt. Vi är oerhört glada över att ha Lia Nordin här som gäst.”

Andas in . . .

”Lia slog igenom med romanen *Lik och levain i Vallforsa*. Det har blivit ytterligare nio böcker om Jennifer Arvidsdotter, som flyttar från Stockholm för att öppna bageri i en mysig by i Norrland, och som visar sig vara lika bra på att lösa mordfall som på att baka surdegsbröd. Vi är många som är nyfikna på vad Lia kommer att skriva härnäst, nu när serien om Vallforsa är avslutad.”

Ett, två, tre, fyr.

Jag tryckte desperat handflatan mot överarmen i hopp om att det skulle övertala plåstret att avge mer nikotin, och försökte kika ut på de hundratals människor som satt bänkade. De var nästan uteslutande kvinnor, och de flesta hade åtminstone en av mina böcker i knät, redo för signeringen som jag redan ångrade att jag gått med på. Jag skymtade min agent Victoria

på främsta raden, och åsynen av hennes blanka, mörkbruna page och strikta byxdräkt fick mig att känna mig aningens bättre till mods.

”Lias böcker utspelar sig alltså i den fiktiva byn Vallforsa. Den är baserad på hennes verkliga hemby Ramsjömyra, som ligger i Hälsingland...”

”*Gästrikland*, för fan”, muttrade jag. Det klubbade i armhålorna. Jag kunde definitivt inte ta av mig kavajen nu, svettfläckarna skulle synas. Varför hade jag valt en *grå* skjorta? Idiot.

Jag stoppade ena pekfingret i munnen och bet loss en hudflik vid nagelbandet. En av de äckligare av mina många dåliga vanor. Jag visste att jag skulle skämmas sedan, när folk såg, men nu var smärtan och den varma blodsmaken en välkommen distraktion.

Min mobil vibrerade i kavajfickan. *Dolt nummer*, stod det på skärmen. Jag satte telefonen på ljudlöst och lade tillbaka den i fickan.

”Välkommen upp på scen, Lia Nordin!”

Konferenciern höjde rösten mot slutet av meningen och slog ut med armen åt mitt håll. Applåderna smattrade som maskingevärseld. Jag tvingade fast ett leende i ansiktet och klev ut i det starka strålkastarljuset.

När samtalet äntligen var över gick jag raka vägen ut ur salen. Jag kunde svagt höra hur konferenciern ropade något efter mig, men ignorerade henne helhjärtat. Det var sent i januari, och ute föll ett tungt, snöblandat regn från en järngrå himmel. En snål vind blåste in från Motala Ström. Jag gick runt byggnaden med slasket plaskande kring fötterna tills jag hittade en lageringång på baksidan där jag kunde stå under tak.

Jag tände en cigarett, men hann bara ta ett par bloss innan jag hörde steg bakom hörnet. Tack och lov inte Victorias, de här stegen var tyngre och långsammare, och jag drog en lättnadens suck när min förlagskamrat Eje Hallgren blev synlig.

”Nordin. De letar efter dig därinne.”

”Jag vet. Signering.”

Han pustade. ”Du, får man bomma en cigg? Frugan blir helt vansinnig om hon kommer på mig med att röka. Man får passa på när man är hemifrån.”

Jag tog upp paketet ur kavajfickan och höll fram det mot honom. Han tog en cigarett, tände den med min tändare och suckade belåtet när han drog det första blösset.

Eje var i fyrtiofemårsåldern, precis som jag, med ett runt och vänligt ansikte, påsar under ögonen och flygigt sandfärgat hår. Han var klädd i en kavaj som satt lite tajt kring magen, och skjortan under såg ut som om han sovit i den.

Han kisade på mig genom rökmolnet han blåst ut. ”Påminn mig. Har du någon som lägger sig i ditt tobaksbruk?”

”Ja då. Gabi heter hon.”

Han tog ett nytt bloss. ”Barn?”

”Nej.”

Eje skakade på huvudet. ”Själv är man mitt i förskolekaoset. Hur jag någonsin får ro att skriva en enda rad vete gudarna. Men skriva måste man ju, för att hålla de små änglarna med snabbmakaroner och Paw Patrol-gosedjur. Hur går det för dig, förresten? Det var ett tag sedan du blev klar med Vallforsa, va?”

”Det går bra, tack.”

Eje rökte i tystnad en stund, men när jag inte erbjöd mer information sa han: ”Jag skriver en ny serie nu som går direkt till ljud. Du vet, enkel handling, lätt att hänga med. Dina böcker måste gå bra som ljud?”

”Jo, visst. Enkel handling, lätt att hänga med.”

”Ja, jag menar inget illa!” sa han snabbt. ”Tvärtom. Det är väl en dålig vecka för dig om du har färre än tre böcker på topplistorna?”

Innan jag hann svara hörde jag nya steg närma sig, och den här gången rådde det inga tvivel om att det var Victoria som

var på ingång. När hon fick syn på mig skakade hon uppgivet på huvudet.

”Lia! Kom vi inte överens om att du ska låta bli att röka precis innan du träffar läsare?”

Jag släppte cigaretten i snöslasket. ”Det var en nödsituation.”

Hon smackade ogillande med tungan. ”Här, ta ett par halstabletter. Kom nu, alla väntar på dig.”

Eje vinkade vemodigt åt mig, som om han tog avsked av en medfånge på väg till galgen.

”Kommer du på förelagsmiddagen ikväll?” ropade han efter oss.

”Ja, det gör hon”, svarade Victoria över axeln.

När vi kommit utom hörhåll fortsatte hon, med lägre röst: ”Du ska nämligen försäkra din förläggare om att du har *många* idéer för nya bokserier, och att du inom en mycket snar framtid kommer att presentera en av dem. Eller hur?”

”Absolut.”

Innan vi svängde runt hörnet till ingången ställde hon sig framför mig och granskade mig noggrant. ”Hur illa är det?”

Jag svalde hårt. Nikotinplåstret hade kanske fungerat trots allt, för jag kände mig yr och darrig, som när jag var tolv och rökte min första cigarett.

”Ganska illa”, svarade jag.

Victoria nickade, såg sig hastigt om och fiskade sedan upp en rund, vit tablett ur fickan på sin kavaj. Hon bröt den i hälften, tog min hand och lade ena halvan i min handflata.

”Här. Bara för att ta udden av.”

Jag stoppade tabletten i munnen och svalde den utan vatten.

När jag såg bordet som de ställt i ordning uppe på scenen och kön som redan bildats framför den, tvärstannade jag och ryggade tillbaka som en skrämmd häst. Victoria satte ena handen mellan mina skulderblad och sköt mig framför sig, milt men bestämt.

”Jag säger att du behöver en stund för att samla dig, så att tabletten hinner verka. Vi kör en timme. Inte mer. Jag sitter bredvid.”

Det kliade i tandrötterna. Mitt hjärta dunkade så hårt att jag trodde det måste synas utanpå kavajen.

Victoria klappade mig uppmuntrande i ryggen. ”En författare måste möta sina läsare. Det kommer att gå fint, Lia. Jag lovar.”

GABI RINGDE SENARE på kvällen, när jag hade kommit tillbaka till hotellet efter förelagsmiddagen.

”Vad gör du?” frågade hon.

”Skriver en stund innan jag går och lägger mig, bara.”

Min laptop stod uppslagen framför mig på skrivbordet. Skärmen lyste vit och anklagande, och jag stängde den med en smäll.

”Gick allt bra idag?”

Gabis röst var bestämd och välartikulerad, och skvallrade om att hon levt hela sitt liv i Stockholm.

”Arrangörerna var nöjda”, sa jag. ”Vicky också, tror jag.”

”Några konstiga frågor från publiken den här gången?”

Jag klämde fast telefonen mellan axel och öra medan jag skruvade av korken på min medhavda halvflaska Tullamore Dew.

”Det var en som frågade varför Jennifer är heterosexuell, när jag inte är det själv. Hon verkade tycka att jag svek den lesbiska agendan.”

Gabi fnös till av skratt i andra änden. ”Vad svarade du?”

”Att heterosexuella karaktärer säljer bättre.”

”Det svarade du *inte*.”

”Nej då. Jag svarade att Jennifer även är en kort, blond bagare från Stockholm, och att jag inte är någon av de sakerna heller.”

Jag höllde upp ett par centimeter, betraktade glaset och höllde upp ett par till.

”Något mer?”

”När nästa bokserie kommer, förstås. Folk har inget jävla hyfs. Hur var din dag?”

”Inget anmärkningsvärt. Du kommer väl hit imorgon? När du är tillbaka i Stockholm igen?”

Gabi nedlät sig aldrig till onödigt småprat, kanske för att hon var van vid att dela upp sin tid i fakturerbara femtonminutersblock, alla lika värdefulla, alla lika noggrant bokförda och redovisade.

”Jag måste hem till Hässelby en sväng först”, svarade jag. ”Så jag blir sen, kanske.”

”Det gör inget. Men det är något jag måste prata med dig om.”

Jag ställde ifrån mig glaset, genast på helspänn. ”Vad då?”

”Vi tar det imorgon.”

Jag visste redan att jag skulle grubbla över vad hon ville, att oron skulle ligga och skava tills vi sågs, lägga en grådager över allt. Jag skulle inte kunna släppa det, men om Gabi ville vänta var det ingen idé att tjata.

”Förresten”, sa jag istället, ”du har inte ringt mig från ett dolt nummer idag?”

”Nej. Hurså?”

”Två missade samtal. Ett precis innan jag hade mitt framträdande, och ett till när jag kom ut ur duschen innan vi gick ut och åt.”

”Säkert bara en försäljare.”

När jag avslutat samtalet blev jag sittande vid skrivbordet med den hopfällda datorn framför mig och whiskyglaset i handen. Klockan blev elva, sedan tolv. Ljuden från rummen runtomkring blev gradvis färre, tills de slutligen försvann helt.

Jag brukade kunna skriva bra på hotell. Jag hade till och med tagit in på något Scandic eller Clarion hemma i Stockholm ett par gånger när jag haft en tajt deadline eller behövt lösa något komplicerat problem i intrigen. Men den här gången gjorde den anonyma inredningen och känslan av att jag befann

mig i en tillfällig, avgränsad bubbla vid sidan av mitt vanliga liv inget för inspirationen. Jag kunde inte ens förmå mig att öppna datorn igen.

Det är något jag måste prata med dig om. Jag tömde glaset och hällde upp en fingerbredd till.

Första gången jag träffade Gabi var hemma hos Victoria, på en middagsbjudning två år tidigare. Victoria bodde med man och barn i en stor gulmålad tjugotalsvilla ute i Nacka, och öppnade ytterdörren med ett glas champagne i handen. Jag hade lärt mig att det korrekta förfarandet när jag träffade min agent var att kyssa hennes uppåtvända kind, så jag lutade mig fram och gjorde det.

Hon räckte mig champagneglaset och gick före in i vardagsrummet. Gästerna var alla kvinnor, och de matchade den svala, smakfulla inredningen så väl att jag fick känslan av att Victoria köpt dem i samma exklusiva inredningsbutik som lamporna och sofftyget.

”Kom och hälsa på Gabi”, sa hon.

Kvinnan som stod bredvid henne hade smakfullt slingat, mörkblont hår uppsatt i en medvetet slarvig knut, en bleklila sidenblus, åtsittande svarta byxor och stövlar med så höga klackar att jag inte förstod hur hon kunde gå i dem.

”Det här är Gabriella Sandeberg. Våra mammor är barn-
domsvänner, vi har vuxit upp tillsammans. Gabi, det här är Lia, vars böcker är anledningen till att jag kommer vara ekonomiskt oberoende på min ålders höst.”

”Så säger du säkert till alla dina författare”, sa jag. ”Trevligt att träffas, Gabriella.”

Victoria var fem år yngre än jag, och Gabi såg ut att vara ytterligare några år yngre. I sina stövlar var hon nästan lika lång som jag. Hennes framsträckta hand var mjuk och smal, med blanka, diskret manikyrerade naglar. När jag sträckte fram min egen hand såg jag att jag hade bitit på nagelbanden

igen, pekfingernageln var inramad av torkat blod.

Gabi doftade dyrt och feminint. Hennes ögon var mörkblå och genomträngande, men det fanns värme i dem.

”Du skriver de där böckerna om byn uppe i Norrland, visst? Typ Hälsinglands svar på Midsomer?”

”Gästrikland”, svarade Victoria i mitt ställe. ”Ursäktar ni mig en sekund? Jag ska bara kolla så att allt är klart med maten.”

Hon lämnade oss ensamma och jag tog en klunk av min champagne för att dölja hur obekvämt jag kände mig bredvid denna vackra, välpolerade kvinna som inte hade någon rimlig anledning att odsla ens tio sekunder av sin tid på någon som jag.

”Är du också författare?” frågade jag till slut, och hon skratade förvånat.

”Nej, nej. Jag är jurist. Bolagsrätt. Min byrå heter Holm, Sandeberg och partners. Vi har kontor vid Norrmalmstorg.”

Gabi satte sig bredvid mig vid middagsbordet, och mellan efterrätten och kaffet kom Victoria fram till mig där jag stod ensam i ett hörn av matsalen.

”Nå? Vad tycker du?”

Jag såg upp från min mobil. ”Om vad? Maten? Den var jättegod.”

Hon himlade med ögonen. ”Om Gabi, såklart!”

Jag sökte med blicken i rummet tills jag fick syn på Gabi. Kvällssolen föll snett in genom fönstret och fick hennes hår att glänsa.

”Hon är fruktansvärt vacker. Extremt skärpt. Hon är *jurist*. Vad finns det mer att säga?”

”Är du intresserad?”

Jag tittade oförstående på henne. ”Av *Gabi*?”

Victoria himlade med ögonen åt mig. ”Ja, naturligtvis av Gabi. Hon gjorde slut med sin tjej för några månader sedan och hon har alltid tyckt att du är snygg, så nu när hon så att säga är ute på marknaden igen bad hon att få träffa dig.”

”Vad då *alltid tyckt att jag är snygg*? Har hon sagt det?”

En ung kvinna ur cateringpersonalen kom ut från köket och ställde sig respektfullt ett par meter bakom Victoria.

”Ursäkta? Jag förstår inte riktigt hur kaffemaskinen fungerar.”

”Jag kommer”, sa Victoria över axeln innan hon vände sig mot mig igen. ”Hon har sagt det, ja. Det kan inte vara första gången i ditt liv som en kvinna tycker att du är snygg, Lia. Bjud ut henne på en cocktail. Du har henne som i en liten ask, jag lovar.”

Med de orden försvann hon ut i köket. Borta vid fönstret sa Gabi något ursäktande till kvinnan hon pratade med och kom fram till mig.

”Jag måste avvika, är jag rädd. Det var väldigt trevligt att träffa dig.”

”Detsamma. Jag undrar . . . skulle du ha lust att ta en drink med mig någon dag efter jobbet nästa vecka? Om du har tid.”

Det fanns något segervisst i hennes leende. ”Ge mig din telefon”, sa hon.

Jag höll fram den, och hon tog den och skrev in sitt nummer.

”Vänta inte för länge”, sa hon när hon gett tillbaka den.

Vi träffades och drack whisky sours på Tranan veckan därpå. Helgen efter åt vi japansk-koreansk fusion food på en restaurang vid Nytorget. Tredje gången bjöd Gabi hem mig till sin lägenhet på Upplandsgatan, där vi åt hemlevererade meze innan vi hade sex i hennes Hästen-säng. Jag hade fortfarande inte helt förstått om det vi ägnade oss åt var dejtande, så jag blev överraskad när Gabi kysste mig, tog min hand och gick före mig in i sovrummet. Men det var klart att jag ville ha henne. Hon var med god marginal den vackraste kvinna som någonsin intresserat sig för mig, och det var med något som liknade vördnad jag lät henne knäppa upp min skjorta.

Nu, två år senare, hade jag fortfarande svårt att förstå de exakta anledningarna till att Gabi ville vara min flickvän.

Ibland betraktade jag henne när hon var upptagen med annat, när hon läste en bok eller tittade på tv, och försökte hitta förklaringar i hennes ansikte. Förgäves, naturligtvis. Det fanns inga ledtrådar att upptäcka i hennes raka näsa, vackert välvda ögonbryn och bestämda haka. Det slutade alltid med att hon såg upp och sa: ”Vad är det?”

”Inget”, svarade jag. ”Du är vacker, bara. Svår att sluta titta på.”

Gabi skrattade, sa: ”Smickrare”, och återgick till boken eller tv:n. Och jag fortsatte undra.

En gång, när jag hade druckit mer vin än vanligt till middagen, frågade jag: ”Vad ser du i mig, egentligen?”

Hon såg förvånad ut. ”Vad menar du?”

”Varför vill du vara med mig?”

Gabi tog fjärrkontrollen och pausade tv-serien vi tittade på innan hon satte sig gränsle över mig i soffan. Hon hade på sig ett par grå byxor i ett tyg som var så mjukt att jag brukade lägga kinden mot det i smyg, och en stor t-shirt med Nike-tryck. Hon tog mitt ansikte mellan sina händer och smekte lätt med tummarna över mina kinder.

”Jag vill vara med dig för att du inte är som alla andra”, sa hon. ”Du bryr dig inte om dyra lägenheter och resor till Maldiverna och hur mycket folk tjänar. Du är inte jurist, tack och lov. Du är en skapande människa. En människa som *tänker*.” Hon skrattade till. ”Och så är du snygg, också. Varför skulle jag *inte* vilja vara med dig?”

Mitt ansikte hettade under hennes händer. Jag hade inga som helst illusioner om mitt utseende. Jag var lång, en och åttioen i strumplästen, med storlek fyrtiovå i skor och en ständig känsla av att jag tog upp för mycket plats. Jag var mager också, på ett sätt som fick det att verka som om jag enbart bestod av knän och armbågar och vassa höftben. Mitt hår hade börjat gråna vid tinningarna. Jag hade rynkor kring ögonen, fyrverkerier av brustna blodkärl på låren och begynnande hallux valgus.

”Du ljuger”, sa jag och lutade mig fram så att jag kunde ge Gabi en kyss. ”Men tack.”

Gabi var också en människa som tänkte. Hon tog med mig till Kungliga Operan, där tårarna glimmade i hennes vackra ögon när Madama Butterfly sjöng *Un Bel Di*, och till Moderna Museet, där hon alltid verkade se så mycket *mer* i de abstrakta målningarna och installationerna än jag gjorde.

När jag såg på Gabi kände jag alltid en djup, förundrad tacksamhet över att jag fick värma mig i hennes gränslösa strålgans. Det var ett privilegium, så mycket förstod jag, och jag var alltid plågsamt medveten om att jag nog inte riktigt förtjänade det.

GABI ÖPPNADE YTTERDÖRREN med ett förkläde knutet över jeansen och den ljusblå skjortan. Hon sträckte sig upp och gav mig en kyss innan hon gick tillbaka ut i köket.

”Jag köpte färsk tonfisk på Melanders”, sa hon. ”Svindyr, men jag ville fira att du är hemma igen. Och du gillar det, visst?”

”Ja, absolut, jättegott.”

Jag följde efter henne ut i det stora köket. Lägenheten låg på femte våningen, högst upp i huset, och två högresta fönster släppte in maximalt med ljus. Det stod en öppnad flaska char-donnay på köksbordet, och jag fyllde på hennes glas innan jag hällde upp ett åt mig själv.

Gabi småskrattade och sa: ”Jag kan inte komma på någon mat som du inte tycker är *jättegod*. Du skulle säga samma sak om jag stekte några skivor blodpudding och öppnade en folköl till dig.”

Jag smakade på vinet. ”Blodpudding är jättegott.”

Hon rös överdrivet och tog av sig förklädet.

”Ledsen, men idag får du hålla till godo med halstrad tonfisk och sojamarinerade grönsaker.”

Jag ställde ifrån mig glaset. ”Vad var det du ville prata om?”

Gabi skakade på huvudet. ”Vi äter först.”

Tonfisken var god, såklart. Jag tuggade och tuggade och försökte följa med i det Gabi pratade om, något om en omorganisation av det administrativa stödet på hennes jobb. Men magen var full av nerver, det fanns ingen plats för mat, och till slut sköt jag den halvfulla tallriken ifrån mig.

”Så jag sa till henne, hur tror du *själv* att det kommer bli om vi måste . . .” Gabi avbröt sig tvärt. ”Var det inte gott?”

”Jättegott. Jag bara . . . jag är inte så hungrig.”

Hon betraktade mig med rynkade ögonbryn i ett par sekunder innan hennes ansikte mjuknade. ”Jag borde inte ha sagt något i förväg, eller hur? Om att det är en sak vi behöver prata om?”

”Förlåt. Jag blev bara orolig.”

Gabi tog en sista tugga innan hon sköt tallriken ifrån sig hon också, och fyllde på våra vinglas. Hon tog en klunk, satte ner glaset, såg på mig och sa: ”Jag vill ha barn.”

Jag blev så förvånad att jag först inte förstod vad hon sagt. ”Menar du . . . alltså, du vill bli gravid?”

”Om jag kan.”

”Okej.” Jag såg ner i mitt glas, försökte komma på något mer att säga, misslyckades, och sa ”okej” igen.

”Jag fattar att det här kommer oväntat”, sa Gabi efter en stund.

Jag tittade upp på henne. ”Jag trodde inte att du ville ha barn.”

”Det trodde inte jag heller, men det senaste halvåret har jag börjat tänka om. Först tänkte jag att det bara var en medelålderskris. Jag är trettiofem, det börjar närma sig sista chansen. Men jag har pratat om det med min terapeut, och jag är säker. Jag vill bli förälder.”

Min terapeut. Hon sa det alltid så självklart, som om det inte var en större sak än att säga *min kompis* eller *min mamma*. Men det var det väl inte heller, inte för henne.

”Jag vill bli förälder”, upprepade hon, ”och jag vill bli det tillsammans med dig.”

Jag drog efter andan och orden kom tillbaka till mig igen. ”Jag skulle inte bli någon bra förälder, Gabi. Jag har inga regelbundna arbetstider, vi bor inte ens tillsammans, och jag vet liksom inte hur vi skulle . . .”

”Vill du?”

Jag kom av mig och blev tyst igen.

”Det är det enda som spelar roll, Lia. Resten ordnar sig.”

Jag drack av mitt vin för att vinna tid. ”Jag har inte tänkt på det på väldigt länge”, sa jag till slut. ”Jag ska fylla fyrtiosex, det är inte som att *jag* skulle kunna . . .”

”Det är inte det jag frågar heller.” Gabi sträckte ut en hand och lade den över min. ”Jag vill att vi ska skaffa barn tillsammans. Det jag frågar är om du också vill det.”

Jag försökte föreställa mig en tillvaro som förälder. Som någon som ropade på ett barn på lekplatsen borta i Observatorielunden, lagade näringsriktig mat från grunden och läste godnattsagor. Tanken svindlade.

”Ja”, hörde jag mig själv säga. ”Det är klart att jag vill.”

Gabi kramade min hand, och jag lyfte den till mina läppar och kysste den.

”Det kommer att bli så fint, Lia. Vi kommer att bli en familj.”

Jag nickade och reste mig från bordet. ”Skulle det vara okej om jag . . . gick ut en stund?”

Gabi reste sig hon med och gjorde en grimas innan hon tog våra tallrikar. ”Om du går ut och röker, menar du? Du *måste* sluta.”

”Jag vet. Jag ska försöka. Verkligen.”

Min röst darrade, och Gabi ställde ifrån sig tallrikarna innan hon lade armarna om min hals.

”Du är inte på väg att få ett sammanbrott över det här nu, väl?”

Jag skakade på huvudet. ”Det känns som en så stor grej, bara.”

”Det är en stor grej. Den största man kan göra. Men jag känner dig, och jag vet att du kommer att bli en jättebra förälder. *Vi* kommer att bli jättebra föräldrar.” Hon gav mig en kyss. ”Men gå ut och rök du, medan du kan.”

Det var några minusgrader ute och snömodden på trottoarerna hade frusit. Det var för kallt för att stå stilla, så jag började gå nerför Upplandsgatan medan jag tände en cigarett. Jag drog ett djupt bloss och höll kvar röken i lungorna ett par sekunder innan jag blåste ut den. Det var folktomt ute, stan kändes fortfarande avslagen och fattig efter jul och nyår. Alla satt väl hemma och väntade på nästa månadslön.

Jag svängde in på Odengatan. Vinden tog fart på den bredare gatan, jag svepte min rock tätare om mig och önskade att jag tagit på mig en mössa. Min mobil surrade och när jag fiskade upp den ur rockfickan såg jag att Tintin skickat ett meddelande.

Hur gick det i Norrköping? Överlevde du?

Jag stannade till och lät fingret sväva ett par millimeter från uppringningssymbolen på skärmen. Tintin var min bästa vän. Hon var tio år äldre och hade fru, två barn, fast anställning och exakt den sortens stabila lugn som jag också önskade mig.

Men det kändes inte rätt att berätta för Tintin om Gabis och mina planer ännu, så till slut svarade jag bara:

Knappt.

Det tog bara någon minut innan mobilen vibrerade igen.

Du kommer väl och äter tacos som vanligt på fredag?

Jag skickade en tumme upp till svar och stoppade mobilen i fickan igen innan jag tände en cigarett till, vände om och gick tillbaka mot Gabis lägenhet. Jag stannade framför Gabis port och fimpade cigaretten mot skosulan innan jag gick in.

Gabi halvlåg i soffan och tittade på förra veckans *På spåret* när jag kom in i vardagsrummet. Hon hade öppnat en ny flaska vin och ställt fram ett glas till mig bredvid sitt eget på soffbordet. Jag satte mig bredvid henne och hällde upp.

”Ingen har dragit ännu, men de är på väg till Helsingborg. Du har väl inte sett det här avsnittet?”

”Jag tittar aldrig utan dig.” Jag lyfte upp hennes bara fötter

och lade dem i mitt knä. Hon vickade uppfordrande på ena foten och jag började lydigt massera den. På tv:n rusade ett suddigt sommarlandskap förbi på båda sidorna om tågspåren, så snabbt att jag inte förstod hur någon ens kunde veta vilket land det handlade om. Gabi hade bytt jeansen mot ett par pyjamasbyxor, och jag drog upp ena byxbenet så att jag kunde massera hennes vad. Hon hade gått på laserbehandlingar och tagit bort allt hår på benen långt innan vi träffades, inte minsta stubb stack mig i fingertopparna.

När programmet var slut stängde Gabi av tv:n och drog till sig fötterna. ”Vill du ta en dusch?”

”Luktar jag illa?”

Hon kröp så nära att jag kände doften av hennes Diorparfym och viskade i mitt öra: ”Nej, men jag vill ha dina händer på andra ställen än mina fötter, och då brukar du vilja vara nyduschad.”

När jag kom in i Gabis sovrum efter duschen låg hon utsträckt på sidan i sängen och väntade på mig. Hon hade på sig svarta spetsunderkläder som jag aldrig sett förut, bh och trosor som på något sätt fick henne att se *mer* naken ut än om hon varit utan dem. Hennes hud och hår glänste i det mjuka skenet från sänglampan.

Jag gick fram till sängen, böjde mig ner och kysste henne. ”Du fattar att *jag* inte kan göra dig gravid, va?”

Gabi skrattade till mot min mun. ”Det skadar väl inte att försöka?”

Sex med Gabi var fortfarande förenat med en lätt oro för att hon när som helst skulle rycka till, se på mig med avsky och säga *Men vad GÖR du? Det är klart att någon som DU inte får ligga med någon som MIG*. Men än hade det inte hänt, tvärtom var det oftast hon som tog initiativet.

Jag lät fingrarna långsamt röra sig längs insidan av hennes lår, stannade till i hennes ljumske, som var lika hårlös som

hennes ben. Hon skälvde till under mig och försökte flytta sig så att min hand skulle hamna där hon ville ha den.

”Snälla . . .”

Jag log och parerade hennes försök. ”Snälla . . . vad?” Jag retade henne med fingertopparna, smekte henne fjäderlätt där hon var som allra känsligast. ”Du är så otålig, Gabi. Det är väl ingen bra egenskap hos en jurist? Du behöver öva dig på att vänta.”

Hon såg upp på mig. Hennes blå ögon såg mörkare ut än vanligt, pupillerna var förstorade.

”Jag har väntat hela kvällen.”

Jag förbarmade mig och lät henne få först ett finger, sedan två. Hon kved till av njutning och tryckte sig mot min hand. Efter en stund kände jag hur hon krånglade ner ena handen mellan våra kroppar, trevade längs min mage, sedan ännu längre ner.

Obehagskänslan var ögonblicklig. Ett visceralt illamående, en känsla av *fel*, som om hon rört vid min ögonglob eller petat för långt in i mitt öra. Jag sa inget, flyttade bara bort hennes hand. När jag märkte att hon var nära stack jag själv ner min fria hand mellan benen och tog oss båda till klimax samtidigt.

Efteråt låg vi på rygg bredvid varandra i tystnad en stund. Sedan vände hon sig på sidan med ansiktet mot mig och smekte min axel.

”Jag önskar att du lät mig röra dig där”, sa hon.

Jag vred på huvudet så att jag kunde kyssa hennes fingrar. ”Du får röra mig där. Ibland.”

”Väldigt sällan. Jag har väl aldrig varit hårdhänt? Eller gjort dig illa?”

Jag reste mig på armbågen. ”Det är inte det.”

”Jag vill bara få göra det skönt för dig.”

Jag lutade mig ner och kysste henne innan jag svarade. ”Det vet jag, men jag tycker ju inte att det är skönt. Det har jag aldrig tyckt. Jag kan inte göra något åt det, tror jag.”

”Jag vet. Det känns tråkigt, bara.”

Hon klev ur sängen och jag följde henne med blicken när hon gick ut från sovrummet och in i badrummet. Jag gick och tvättade händerna inne på den lilla gästtoaletten i hallen innan jag lade mig i sängen igen och tog min telefon. Det dolda numret hade ringt igen på eftermiddagen, men jag hade suttit i tyst avdelning på tåget upp från Norrköping och inte velat svara. Nästa gång skulle jag göra det, lovade jag mig själv. Om det var en telefonförsäljare var det en ovanligt envis sådan.

Några glas vin och en orgasm borde ha varit det perfekta receptet för en god natts sömn, men jag låg klarvaken och lyssnade på Gabis långsamma, regelbundna andetag. Ryggen värkte, hur jag än vände och vred på mig. Jag gjorde avslappningsövningar, räknade baklänges från hundra, försökte komma på ett land på varje bokstav i alfabetet, men inget hjälpte.

När mobilskärmens klocka slog över till tre gav jag upp, klev ur sängen och gick så tyst jag kunde ut i badrummet. Jag såg inte direkt ut som någon man ville skaffa barn med, konstaterade jag när jag tittade i spegeln över handfatet. Jag hade mörka ringar under ögonen och jag var blek, på gränsen till grå, i ansiktet. Mitt kortklippta cendréfärgade hår hade vuxit sig för långt, jag måste försöka komma till en frisör i veckan.

Jag öppnade badrumsskåpet och letade bland Gabis serumflaskor och krämburkar tills jag hittade förpackningen med Stilnoct. Jag hade aldrig varit med om att Gabi tagit mer än tio minuter på sig att somna, och när jag frågat varför hon fått sömntabletter utskrivna hade hon ryckt på axlarna.

”Tänkte att de kunde vara bra att ha. Ta om du behöver.”

Jag behövde dem ganska ofta. Mina sömnsvårigheter var en så konstant och långvarig följeslagare i mitt liv att jag inte kunde föreställa mig hur det skulle vara att bara lägga sig ner i sängen, släcka lampan och somna. Både Victoria och Gabi hade uppmanat mig att söka vård, få en egen förpackning

Stilnoct, men jag avskydde vårdcentraler och läkare och hade inte tagit mig dit.

Jag tryckte ut en tablett ur kartan och svalde den med vatten direkt från kranen. Mötte min egen blick i spegeln igen.

Det var klart att jag ville ha barn med Gabi. Det enda jag borde behöva fundera över var hur jag kunnat ha en sådan osannolik tur att *hon* ville ha barn med *mig*. Hon hade rätt. Bara jag ville så skulle allt ordna sig.

Jag smög tillbaka in i sovrummet och lade mig igen. Gabi rörde på sig i sömnen och mumlade något, men hon vaknade inte. Sömntabletten började verka, jag kände hur tankarna äntligen saktade ner.

När jag vaknade var jag ensam i lägenheten. Klockan var nära tio, såg jag när jag kastade en blick på mobilen. Huvudet värkte och mina käkleder kändes som betong. Jag masserade dem försiktigt med fingertopparna innan jag tog en Ipren ur asken som låg på nattduksbordet.

Gabi hade redan gått till jobbet. Det kändes alltid olustigt att vara ensam i hennes lägenhet. Som om den generösa takhöjden och den exklusiva inredningen högdraget betraktade mig och befann mig ovärdig att vistas i deras närhet.

Det satt en lapp på badrumsspeglén.

Ville inte väcka dig, du sov så djupt. Bry dig inte om att aktivera larmet om du går ut. Ses ikväll! G

Jag kände mig fortfarande omtöcknad av sömntabletten, så jag klev in i duschen och lät vattnet från regnmunstycket strila över mig. Jag tvålade in mig med Gabis duschkräm från Biotherm och försökte undvika att tänka på hur mycket pengar som försvann ner i golvbrunnen när jag sköljde av mig det väldoftande löddret.

När jag till sist klev ut ur duschen hade värktabletten tagit udden av huvudvärken. Jag satte på kaffe, och när bryggaren tjänstvilligt börjat gurgla och fräsa gick jag och hämtade min

laptop i sovrummet. Word-dokumentet som jag optimistiskt döpt till *Nya_ideer* var exakt lika tomt som sist jag öppnat det. Jag hällde upp en kopp kaffe, satte mig vid köksbordet och betraktade skärmen.

Det borde inte vara så här svårt, vilket Victoria hade påpekat för mig många gånger. Jag hade skrivit tio romaner. Inte en. *Tio*. Jag hade aldrig haft skrivkramp eller idétorka. Tills nu, då. Jag kunde inte ens själv sätta fingret på vad problemet var, men tanken på att starta en ny bokserie fick det att krypa i mig av olust. Dessvärre hade jag bokstavligen inget val. Royalty-utbetalningarna för de andra böckerna krympte mer och mer för varje gång de kom, och mitt sparkapital var nästan obefintligt. Hur mycket kostade det att ha barn, egentligen? Tintin suckade alltid över hur dyrt det var med Ediths och Sylvias kläder och fritidsintressen och krav på nya mobiler. Gabi hade pengar förstås, på en skala som var lika svår för mig att ta in som storleken på rymden. Hon var alltid generös, på gränsen till extravagant, och jag hade gradvis vant mig vid att hon betalade när hon ville att vi skulle prova någon ny lyxrestaurang eller insisterade på att jag faktiskt *behövde* en snyggare kostym om vi skulle gå på Dramaten med hennes vänner.

Jag ryckte till när mobilen ringde. Det dolda numret igen. Jag kände en ilning av obehag inför tanken på att svara utan att veta vem det var, men mumlade ”Skärp dig” åt mig själv och tog telefonen.

”Ja, det är Lia Nordin.”

Kvinnan i andra änden lät professionell, som om hon hade ett antal ärenden att bocka av på sin lista och jag var ett av dem.

”Lia, vad bra att jag äntligen fick tag i dig. Kicki Gustafsson heter jag. Jag jobbar som vårdplaneringssköterska på Gävle sjukhus. Det gäller din mamma, Margareta.”

Jag hade lyft kaffemuggen halvvägs till munnen, men nu hejdade jag mig och lät den sjunka igen.

”Är hon död?”

Kicki Gustafsson gav ifrån sig ett förvånat skratt. ”Då hade hon inte behövt någon vårdplanering. Hon lever. Men hon har ramlat och brutit höften. Hon har opererats och varit inlagd här i en vecka ungefär.”

Korken från vinflaskan vi druckit till middagen igår låg kvar på bordet, och jag plockade upp den och vände den mekaniskt runt, runt i handen.

”Margareta skrevs ut för ett par dagar sedan. Hon erbjöds plats på ett korttidsboende, men det tackade hon nej till. Så hon är ensam hemma i ...”, jag hörde hur hon klickade på en datormus, ”Ramsjömyra. Och som du förstår behöver hon ganska mycket hjälp, särskilt eftersom huset inte är helt ... tillgängligt.”

Jag kände mig yr, för lätt, på väg att sväva iväg upp mot stuckaturen i taket. Jag tog tag i bordskanten och sa: ”Nej. Det kan jag tänka mig.”

”En arbetsterapeut har varit där för att göra en bedömning av vilka anpassningar som behövs, men jag läser här i hennes anteckningar att det var svårt att genomföra bedömningen eftersom ...”

”Eftersom huset är ett jävla råtthål”, avbröt jag. ”Känner du till min mammas historia? Med alkohol, tabletter, i stort sett allt man kan berusa sig med?”

”Ja då”, svarade den professionella rösten lugnt. ”Men Margareta har uppgett att hon har varit nykter i flera år nu, och det finns inget i hennes provresultat som motsäger det.”

Jag svarade inte. Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag ville inte säga något alls. Det enda jag ville var att avsluta samtalet, sätta mobilen på ljudlöst och aldrig någonsin tänka på Kicki Gustafsson, mamma, Ramsjömyra eller huset igen.

”Jag har en syster”, sa jag till slut. ”Jag är i Stockholm, Camilla bor i Gävle. Mycket närmare.”

”Hon lade på i örat på mig.”

Jag tyckte att jag hörde en föraktfull ton i hennes röst, som

om hon tyckte att det var för eländigt att två vuxna döttrar inte kunde tänka sig att ställa upp och hjälpa sin gamla sjuka mamma. Men jag kanske bara projicerade.

Kicki var tyst en stund och sa sedan: ”Ingen kan tvinga dig att göra något. Din mamma behöver hjälp, och hon har bett mig ringa till dig. Resten är upp till dig.”

”Har hon? Bett dig?”

”Ja. Hon har ingen fast telefon, linjen stängdes av för länge sedan, och hon har ingen mobil. Hon säger att den har gått sönder. Men hon har gett sitt samtycke till att jag ringer dig och berättar det som behövs om hennes hälsotillstånd.”

Jag tänkte att jag borde resa mig och hämta penna och papper, ta anteckningar, men jag var rädd att benen inte skulle bära. Jag satt kvar vid köksbordet med en gammal vinkork i handen.

”Vad behöver hon hjälp med, exakt?”

”Huset skulle behöva röjas ur, så att hemtjänsten kan göra sitt jobb. På pappret har hon accepterat hemtjänst, men nu senast ville hon inte släppa in dem. Hon verkar förvirrad, det kan vara det tidigare missbruket eller bara tillfälliga effekter av frakturen och läkemedlen. Eller en begynnande demenssjukdom. På sikt, om det inte blir bättre, skulle hon behöva få plats på ett boende.”

Jag försökte desperat samla tankarna. ”Så du vill . . . du vill att jag ska åka dit? Till Ramsjömyra?”

”Det skulle vara väldigt bra att ha en anhörig på plats. Även om det bara är tillfälligt.”

Jag drog djupt efter andan och släppte ut luften igen. ”Jag har inte varit där på tjufem år.”

”Då är det kanske dags? Du måste inte fatta något beslut nu på en gång, men lite bråttom är det. Det finns en granne som hjälper henne, men det är ingen hållbar lösning.”

”Ingegerd”, sa jag tonlöst. ”Hon måste vara gott och väl över åttio.”

Det blev tyst i ett par sekunder. Sedan sa Kicki: ”Om jag får vara personlig för ett ögonblick . . . det är min erfarenhet att de flesta ångrar sådant de inte gjorde, snarare än sådant de gjorde.”